

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Рев2 689/06
12.09.2006. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Предрага Трифуновића, председника већа, Јасминке Станојевић, Весне Поповић, Мирјане Грубић и Миломира Николића, чланова већа, у парници тужиоца АА, кога заступа АБ, адвокат, против туженог "ББ", кога заступа Општински јавни правобранилац Општине Кула, ради утврђења радног односа, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Округног суда у Сомбору Гж. 318/05 од 29.12.2005. године, у седници одржаној 12.09.2006. године, донео је

П Р Е С У Д У

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Округног суда у Сомбору Гж. 318/05 од 29.12.2005. године.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Општинског суда у Кули П1. 840/04 од 02.12.2004. године, одбијен је тужбени захтев тужиоца којим је тражио да суд обавезе туженог да тужиоца врати на рад и распореди на одговарајуће радно место у складу са његовом стручном спремом, радном и здравственом способношћу, као и захтев за исплату трошкова спора. Тужба тужиоца у делу којим је тражио да суд утврди да је у радном односу код туженог без прекида у периоду од 04.01.2001. године као радник на неодређено време, одбачена је као неблаговремена, а тужилац је обавезан да туженом на име трошкова спора исплати 11.760,00 динара са законском затезном каматом почев од дана пресуђења па до исплате.

Пресудом Округног суда у Сомбору Гж. 318/05 од 29.12.2005. године, наведена првостепена пресуда је потврђена и жалба тужиоца одбијена.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду у смислу члана 399. ЗПП-а, Врховни суд је нашао да ревизија није основана.

У поступку нема битне повреде на које овај суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању оснивач туженог, Скупштина Општина Кула је на седници од 22. и 28.12.1999. године, донела одлуку о именовању тужиоца на функцију директора туженог почев од 01.02.2000. године. Правноснажном пресудом Општинског суда у Кули, ова одлука је поништена, после чега је Скупштина општине 22.11.2000. године донела решење о разрешењу тужиоца са дужности директора туженог закључно са 27.11.2000. године. Вршилац дужности директора туженог који је ступио на дужност 27.11.2000. године, по истеку годишњег одмора тужиоца, донео је решење 04.01.2001. године којим је утврђено да не постоји потреба и могућност за тужиочевим распоређивањем на друге послове код туженог, утврдивши и право тужиоца на плату у трајању од 6 месеци почев од 05.01.2001. године, с тим да му то право може престати пре истека утврђеног рока, даном заснивања радног односа код другог послодавца или стицањем права на пензију. У време разрешења тужиоца, па и у време одјаве, као и по истеку периода од 6 месеци у ком је тужилац примао плату код туженог, према важећој систематизацији, било је предвиђено 6 радних места на којима је било запослено 6 извршилаца, те су сва радна места била попуњена. На решење којим је утврђено да не постоји потреба за његовим радом као и могућност распоређивања на друге послове код туженог, тужилац је уложио приговор, о коме није одлучено. Тужилац није тражио судску заштиту у закону предвиђеном року, нити је то учинио после закључења стажа осигурања и одјаве код надлежног фонда, па ни после враћања радне књижице, већ је то учинио истеком периода од 2 године, тачније 27.01.2003. године, подношењем тужбе у овој парници.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, нижестепени судови су правилно применили материјално право одлучујући као у изреци побијане одлуке. За овакав свој став дали су јасне разлоге, које у свему прихвата и овај суд.

Разлози ревизије којима се указује на погрешну примену материјалног права нису основани.

Тужилац је разрешен дужности директора туженог коначном и правноснажном одлуком оснивача туженог. Како није постојала могућност да се тужилац после разрешења распореди на друге послове, чиме је престала потреба за радом тужиоца, тужиоцу је у складу са чланом 69. Закона о радним односима у државним органима, утврђено право на плату у трајању од 6 месеци, почев од 01.01.2001.

године, а после истека тог периода тужилац је 04.07.2001. године одјављен из радног односа и враћена му је радна књижица. В.д. директор туженог је пропустио да у смислу одредби члана 71. став 3. Закона о радним односима у државним органима, одлучи о приговору тужиоца у року од 15 дана, те је тужилац у складу са ставом 6. наведеног члана Закона имао право да у року од 15 дана по протеклу рока за одлучивање о приговору затражи судску заштиту. Тужилац то није учинио у законском року па ни након што је примио радну књижицу. С обзиром да је решење којим је тужиоцу фактички престао радни однос, јер је утврђено да је престала потреба за његовим радом и немогућност распоређивања на одговарајуће радно место, постало коначно и правноснажно, његов захтев за враћање на рад је неоснован, како су то правилно закључили нижестепени судови. Тако је требало одлучити и у погледу преосталог дела захтева за утврђење радног односа тужиоца у траженом периоду, уместо одбачаја тужбе, јер подношење овакве врсте тужбе није везано за одређени рок (тужба за утврђење). Међутим, како оваква одлука није донета на штету тужиоца, нити тужилац у ревизији указује на ову повреду закона, суд је имајући у виду и напред наведене разлоге, применом члана 405. ЗПП-а, одлучио као у изреци.

Председник већа – судија

Предраг Трифуновић, с.р.

За тачност отправка

Управитељ писарнице,

Мирјана Војводић

ст